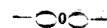

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТИ НА НАРОДЪТЪ.

ТУРЦИЯ наизува сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли мецидіета; въжъ отъ имперіята, 5 бѣли мецидіета. Спомоществаніята трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Писмата които са отнасятъ до редакціята са надписуватъ до Н. Геневича и П. Р. Славейкова. Външните настоятели отговарятъ за вѣстникъ. Подписката за спомоществаніята става направо въ Ц а р и г р а д ъ — Г а л а т а при издателити. —

3 ЮНИЙ (ПО НОВИ СТИЛЬ)

9 МУХАРЕМЪ 1282 ОТЪ ЕГИРА.

Настоящиятъ брой на Турция е последниятъ за спомоществателитѣ на Гайдата. Съ него ний допълнимъ дължитѣ 24 броя на Гайдата и са считамъ честити като при толковъ нужди, утѣсенія и равни прѣпятствія що срѣщамъ, можими да искараме до тамъ щото да не останатъ спомоществателитѣ ни онеправдани. Но можемъ ли да ся похвалимъ съ сѣщата искренность и отъ страна на спомоществателитѣ си? По вла честь, не. Мнозина още отъ спомоществателитѣ ни, безъ никаква прѣчка да иматъ, държатъ това което ни дължатъ, за повреда намъ а въ сѣщото врѣме и на сичкій народъ.

Съ последниятъ този листъ последно е напомняніето което имъ по чловѣшки правимъ, ако и сега ся необадятъ ще ги подражайми и ний да оставимъ чловѣщината на страна и да ги изобличимъ именно прѣдъ цѣлъ народъ и прѣдъ потомството, да остане името имъ опятнено като батакчин и врагове народни; защото ставатъ причина да пропаде напрасно помощта и стараніето и на онѣзи които искрено желаютъ успѣхъ-та на народа си. И къмъ такъви вѣстники отлакчин които искатъ да четятъ вѣстници а не мислятъ да плащатъ ний ще бждемъ не умолимо строги, и както бѣхми точни въ изпълняваніето на обязанността си къмъ тѣхъ да имъ пращамъ редовно листътъ си, сѣщо тѣй точни ще бждемъ и въ прѣсѣдуваніето съ постоянни изобличения чакъ додѣ ни платятъ почтенно; нѣма да ги оставимъ тѣй съ потаяване, опѣчаваніе и вкарцуняніе да ни изядѣтъ паритѣ.

На тѣзи пакъ отъ спомоществателитѣ ни, които съ врѣме си платиха, и на тѣзи които волю ни помогнаха та на улѣсениа въ слѣдуваніето и искараніето на прѣдпріетото издание, като имъ съеъ се сърце благодарими отъ насъ и отъ страна на сичкій народъ, поканвами ги и за напредъ да нѣ величатъ отъ довѣріето, и спомоществаніето си. Нека бждемъ увѣрени че кога-то ний оставени на собственитѣ си сили при толковъ прѣчки не останахми на задъ отъ задълженіето си, сега при съединеніето на ревността ни и съ другъ ревнителъ за обществената полза, и при милостта на Ч. Правительство да не плащамъ за поща, надѣемъ са че ще са покажемъ още по сегорни въ обѣщаніята си.

П. Р. Славейковъ.

Както рѣкохми, черковното правленіе състави нова комисія за Българскія въ-постъри и тая комисія са състои отъ четьр

духовни лица, членове на Митрополитскія Синодъ: Кизическій, Халкидонскій, Дерконскій и Пелагонійскій (битолскій) митрополити и двама миряне отъ смѣсеннитѣ съвѣтъ: П. Мусури и Кс. Зографу.

Да ли вразумено отъ обстоятелствата и убѣдено въ непрѣклонността на Българитѣ да пристанатъ на тѣхнитѣ прѣдложенія, или по една по висока заповѣдъ рѣши съставяніето на тая комисія черковното правленіе за насъ е тайна; но и малко ни интересува. Главното е да знаими отъ кои мисли е въодушевена тая комисія въ възложеното на нея дѣло.

До колкото сми могли да проникнимъ въ цѣльта и намѣреніето на членовѣтъ отъ тая комисія, ний ще кажемъ че тѣ сѣ на мнѣніе да прѣдложатъ за четири или най много петъ синодални членове да бждемъ пріети отъ Българскитѣ епархії. И да улеснятъ ужъ колко годъ това прѣдложение, за доущаніе на повече членове отъ Българскитѣ епархії, мѣркатъ да повишатъ още двѣ три български епископи въ степенъ на митрополити, както вече направихъ съ Червено-водската или Русненската епархія. При тіа пакъ осѣща са че има нѣкои да ги блазни и да имъ ся ревие поврацаніето на Геронтическата система за туй и блануватъ за тѣзи синодални членове не бива ли да бждемъ постоянни и до животь.

Не знаими до колко сбѣдни намѣруватъ тѣзи послѣднитѣ мечти почтеннитѣ членове на тая комисія, но колкото за насъ, ния бихми казали че „мина щире врѣме“ за геронтическата система. А за прѣдложеніето да ся пріематъ четири или петъ синодални членове отъ българскитѣ епархії по добръ бы било да си направихъ трудъ да го прѣдлагатъ, само за да минува врѣме и да са протака работата. До сегашнитѣ въртели съ такъви прѣдложенія сѣ достаточни уроци за насъ Българитѣ да не можимъ да ся увѣримъ на сѣко прѣдложение което не ся основава на правда и на искренность.

Двѣ и двѣ четири, или шестима Гърци и шестима Българи именно да ся избиратъ за синодални членове, или да засѣдаватъ спорѣдъ числото на жителитѣ отъ сѣка народность. Сички други хитруванія и тропологін сѣ вода която колкото и да я бийми нѣма да пусни масло.

Нека разгѣдаме сега и намѣреніето имъ за повишеніето на българскитѣ епископи въ митрополити. Това е най лесното нѣщо да стане, тѣ сѣ ся научили да го правятъ и както ся вижда ще го направятъ. Но съ кой цѣль? Вѣрватъ ли че за улесненіе въ

избираніето на повече синодални членове отъ българскитѣ епархії? Далечно и не. Защото сѣ да станѣмъ митрополити тритѣ епископи на търновската митрополія, нашитѣ митрополити спорѣдъ тѣхното считаніе далеко още не ся изравняватъ съ тѣхнитѣ. Тѣ броятъ гърцки митрополити 60 а български 24, сѣ да приложимъ още три свърша ли ся работа по това начало което искатъ тѣ да турятъ? Очевидно че не. Е, тогавъ ващо искатъ да оголятъ търновската митрополія и отъ останалитѣ малкъ бѣлѣгъ на първата ѣ слава?

Това е една цѣль адска, подземна; това е дѣто казватъ тѣ светотатство ужасно, и светотатство навършвано посрѣдъ пладѣтъ, прѣдъ очити на цѣлъ народъ, който по милостта на Господаря си Султана търси и ся надѣе да получи черковнитѣ си правдини, а потисницитѣ му идатъ на това врѣме още да му отнематъ и послѣдното нмущество, което до сега врѣмето и губителната тѣхна ръка бѣ пощадила. Товѣ е свѣтіятъ ударъ който искатъ да нанесѣтъ тѣ на бездихавнитѣ трупъ на черковната наша самостоятелность, да го расѣкѣтъ, да го раскачѣтъ така щото и мѣсто то му вече да не личи дѣ е былъ.

Оголиха Охридската Архїепископія отъ санѣтъ ѣ, който е былъ потвърденъ съ съ царскій хатъ, подчиниха ѣ; сѣщото направиха и съ Ипекската, сѣщото и съ Търновската, низложиха ги, разграбиха епархїитѣ имъ, и на търновската митрополія само трѣнки епископи като бѣха останами, и толковъ врѣме като сѣ съществували безъ да прѣчатъ въ нѣщо нито на черковнитѣ нито на Правителственитѣ закони, сега са подвѣрѣха и тѣхъ да отнематъ! И ващо? защото тая епархія като не ще може вече да остане на Гърцитѣ въ ръцѣтъ, трѣба да са оголи съвѣмъ отъ достояніето си, да ся низведе до незначителна степенъ; защото тѣй иде на смѣтката на днешнитѣ черковни управители. И подъ прѣдлогъ благословенъ за доброто на черквата искатъ да попълнятъ и тѣзи си мисль.

Но какъ става това че се българскитѣ черковни прѣстоли сѣ криви и се тѣ прѣчатъ на черковното устройство? Ний не виждами ни една отъ гърцитѣ самостоятелни черкви да ся е лишила ни въ най малкото нѣщо отъ правдинитѣ си; и съвѣмъ налицината самостоятелность на Кипрската епархія ся е съхранила и съхранява ся и до днесъ. Критската митрополія брой осемъ епископи, Солунската также, Неокесарійската и други толковъ гърцки епархії има съ епископи и

на тях няма нищо, а само търновските три епископи пръчат и тѣ трѣба да се от-
трѣгатъ отъ митрополіята си за да се у-
прави черквата!!

Подиръ това оставили още нѣкое сум-
нѣние се станало то отъ Гърците посяга-
телство върху самостоятелността на наши-
тъ черкви има видъ политически а не чер-
ковенъ, и е извършено не въ интереси на
черквата но въ интереси на гръцката на-
родност? искали по ясно доказателство отъ
това че и туй послѣдното тѣхно прѣдпри-
ятіе нѣма по друга цѣль освѣтъ истата и е
вдѣхнато злоумисленно противъ нашитѣ до-
могвания?

Но стига толкова. Чашата на неправда-
та ся прѣпълни вече и прѣлива. Да прѣмъ-
лимъ и да прѣтрпимъ и тѣзи неправда,
нѣмто става отъ лъва пакостъ на това врѣме
когато ний търсимъ ужъ удовлетвореніе за
неправди отънапрѣдъ сторени, неможемъ.
Но върни всѣкога на законнитѣ пѣтъ, като
се въздържамъ отъ раздраженіето въ което
ни привождатъ своеволіята на дѣйствующе-
то черковно правленіе, протестираме противъ
това ново негово посягателство и светотат-
ство, и съ пълно увѣреніе че нито черков-
нитѣ устави нарушавами, нито ма високото
хотѣние на високославното императорско пра-
вителство въ нѣщо противни бивама, ще от-
стоявани отъ днесъ на татѣкъ съ другитѣ
наши черковни правдини и неприкосновен-
ността на тѣзи епископи.

Въ Богословското училище на Халки
тѣзи дѣне се случили неприятели нѣкои дви-
женія и безредици. Гръцкитѣ вѣстници отъ
градѣтъ ни, исклучително комай обвиняватъ
за това ученицитѣ: но както можимъ ний да
научимъ работата не можемъ да отдадемъ пра-
во само на противната страна. Не защищава-
ми непокорството и безпорѣдните, но искаме
да сме справедливи.

Новиятъ управителъ на училището Г-нъ
Глика поискалъ да, са покаже мо строгъ въ
испълненіето на длѣжноститѣ си, и въ приго-
таване за испитъ задавъ имъ повече отъ о-
быкновенно задаванитѣ до нинѣ въпроси за
рѣшеніе. Ученицитѣ му направили забѣлжаніе
че този говоръ, като нѣкой отъ досегаш-
нитѣ ученици не е можилъ да го понесе и не
го е приелъ, не могатъ нито тѣ да го приема-
тъ. Това понужденіе отъ едната страна и от-
рицаніе отъ другата ставало на три и четири
пѣтъ отъ три мѣсеца на самъ.

Сега вече като врѣмто на испитаніята
наближило Г-нъ Глика поискалъ да наложи це-
неніе си, но ученицитѣ рѣшително ся отказва-
тъ. Не трѣба да забѣлжимъ чи работата доха-
жда въ ожесточеніе и отъ двѣта страни поради
дволучното поведеніе на другитѣ учители отъ
това училище, които като враждували на Г.
Глика подстрували го да наложи цененіе си
на ученицитѣ, когато отъ друга страна опра-
вдавали отрицаніето на ученицитѣ и ги одър-
жостивали да постоянствуватъ въ неприеманіе-
то на таквоя задѣлженіе.

Неспособенъ да погоди работата както
по прилагало, Г-нъ Глика ся отнася до Па-
триархїята. Още по неспособни отъ него, от-
реденитѣ отъ страна на патриархїята за раз-
гледаніе на тѣзи распрѣ. Никомидійскій и
Дерконъ, като отиватъ въ училището, намѣ-
сто да привикатъ ученицитѣ и съсъ кротостъ
да ги убѣдятъ, поискали насилственно да имъ
наложатъ цененіе на управителѣтъ, като са

отнесли твърдѣ грубо и съ думи доначителни
къмъ ученицитѣ.

„Нѣмате воля да разсуждавате: слѣпо по-
корство ся изискува отъ васъ“ думалъ Н. П.
Дерконскій, който е билъ и той нѣкога уче-
никъ на това училище. „Не сме нито говеда,
нито Българи слѣпо да са покоря-
вами (Боже мой, не сме ли притча въ уста-
та на народитѣ!) на сичко що не правѣ-
дно и скате да ни наложите“ отгово-
рили ученицитѣ; и единъ отъ тѣхъ приложи-
лъ: „Ваше Прѣвосъ. когато бѣхте ученикъ
тука имаште ли таквизъ несправедливи задѣлже-
нія и тѣи ли слѣпо ся покорявахте на тѣхъ?“
Владиката въ отговоръ на туй доказалъ чes-
тъта на ученикѣтъ, и ученикѣтъ не останѣлъ
на задъ да не си отвърне съ несправедлието на
нѣкои скандалозни сѣдени отъ житіето му.
Работата дохожда до схватка и отъ двѣта
страна; но другитѣ ученици оттеглятъ распе-
леніята си другарѣ.

Най подиръ рѣшеніето на Тритейцитѣ би-
ло, които ще ся подчини на това наложение
да остане въ училището, който не, да си иде.
Ученицитѣ отъ 1-й класъ са отказали едино-
душно, същото направили и ученицитѣ отъ
2-й и 3-й класъ и тѣи сичкитѣ си излязали
отъ училището. На другий дѣнь даватъ жалба
на патриархїята, но и тука безъ да имъ си
разгледа работата и безъ да ся попитатъ и
тѣ, жалбата имъ ся отхвърля и рѣшеніето на
владикитѣ ся потвърдило; но ученицитѣ безъ
да ся задѣлжатъ на едно неудобиспѣлнимо
задѣлженіе прѣпочели сички да напуснатъ у-
чилището и тѣи ся разиждатъ и училището
кажи че ся затваря.

Караманлийскитѣ вѣстникъ Ана то л и,
като говори за тая работа ето какъ осжда
ученицитѣ: „като сж са учили съ наро-
дни пари, и подиръ туй като ще станатъ
наши духовни прѣдводители и трѣба да бж-
датъ отъ сѣба една страна добъръ примѣръ
за насъ, тѣи ли са пада да постѣпватъ без-
нравствено и да са показатъ и къмъ наро-
да неблагоуразумни и на законитѣ противни?
Тежко на тѣзи христїени които задъ гърбъ-
тъ на таквизъ едни богословци ще ся испра-
вятъ да са молятъ Богу.“

Сподѣлмъ напълно тѣзи горчиви но
справедливи жалованія на нашитѣ събратѣ;
но ще приложимъ че „рибата отъ главата ся
вонява“. Тѣзи осждителни работи не сж ли
послѣдци на добритѣ примѣри които тѣзи
ученици сж имали отъ наставникитѣ си? Ка-
кви сж прѣдводителитѣ и какви искатъ да
бждатъ послѣдователитѣ имъ!

Като осждамъ ученицитѣ за постѣпка-
та имъ трѣба да осждимъ и учителитѣ за по-
веденіето имъ, и управителѣтъ за каприцитѣ
му, и комисаритѣ на помиреніето за ожесто-
ченіето имъ, и патриархїята за пристрастїето
и; на това отворъ сички сж виновати, а най
вече тѣзи които сж назначили таквъ упра-
витель. Не е ли той Г-нъ Глика, който за
поведеніето си е бивалъ и другъ пѣтъ босъ
изгонванъ отъ това училище? Не е ли той
който е развалялъ и други три училища дѣто
е сѣдѣлъ? и туй училище сега и то харосва
въ рѣцѣтъ му! Ето плодѣтъ на пристрастни-
тъ избори които черковното правленіе прави
въ избираніето за управители на училища и
на епархїи! Когато кои да сж управители не
ся избиратъ по достоинство и способностъ
ама по хатѣръ и незнамъ що, не трѣба да
са очакватъ отъ тѣхъ добри слѣдствїя.

Най подиръ, и за тѣзъ работа както и за
други много работи на черковното правленіе
ний ще кажемъ мнѣніето си че „съ гнѣвъ и
инатъ овце не са паскатъ“. Ако имъ са раз-
сърдѣши и имъ направимъ на инатъ да ги

напуснимъ и распрѣсимъ зарарѣтъ е твой.
„Умноу мало доваѣтъ.“

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

РУСЧЮКЪ, 10 Маѣ.

— Населенїята на дунавскитѣ Вилаетъ са считатъ днесъ чести-
ти отъ доброто управленіе на Митадъ паша.
Мѣркитѣ които са въвежда въ разни вѣлонови
на администрацията даватъ една гаранция за
големата способностъ на Валията ни и свѣр-
шенното задоволствіе на жителитѣ.

На нѣкоя епоха жителитѣ отъ дунавска-
та провинция не сж биле до толкось задово-
лени както сега. На сѣкѣждѣ, на сичкитѣ отъ ус-
тата са слухватъ тѣи думи: „о живѣтъ царятъ ни
чи са сподобихомъ и ний да са радуваме съсъ
нѣговитѣ добрини.“

Прѣобразованіето на мезлишитѣ, приема-
ніето на христїанитѣ въ свѣтитѣ, поправѣ-
ніето на училищѣ, будностъта на полицията,
сж мѣрки които населенїята очѣкуватъ добръ
и ги глѣдатъ като една нова епоха въ обще-
ственитѣ и нравственитѣ си животъ.

Нѣ до тамъ не са ограничила уснїята
на Митадъ паша. Като челоуѣкъ образованъ
и дълбоко опитенъ, той позна големата пол-
за за направаніето на пѣтищата, неизбежно
потрѣбни за развитїето на индустрията и на
земкедѣліето. Той обѣрна вниманїето си вър-
ху тоя предметъ. Той дѣде заповѣди да ся на-
праватъ съобщителни пѣтища по сичкитѣ
точки на Вилаетѣтъ. Тѣи пѣтища са зафанаха
вечи съ една голѣма дѣятелностъ. Пѣтиштѣ
който води отъ Русчюкъ до Варна са невара.
Той обичава голѣма полза както за христї-
анитѣ тѣи и за мюсюлманитѣ.

Една друга мѣрка, която ся зѣ съ цѣль
да са улежи скръбното положенїе на масата
която, въобще, е сиромашка, е направенїето
на едно ислахане и на една болница въ които
ще са приборятъ сичкитѣ свѣрѣта и сичкитѣ
болни безъ различіе на народностъ. Ний зна-
те чи подобни заведѣнія прѣвѣтъ сѣвогъ пол-
за на населенїята: нѣ тѣи заведѣнія въ наша-
та провинция ще направатъ двоина и троина
полза; защото като нѣмаха до сега подобни
заведѣнія населенїята бѣха принудени да са
лѣкуватъ както можѣтъ и да са оставатъ да
са глѣдатъ отъ разни доктори които произвѣ-
ждаха сѣвогъ лѣнзави слѣдствїя.

Ний рѣкопѣлимъ на тая мѣрка на Ми-
тадъ паша. Населенїята благодарятъ царско-
то правителство за тѣи нѣгови расположенїя.
И ний нѣма освѣтъ да го насърчимъ да слѣ-
дува тѣи общепользни прѣдирїятїя които са
желаятъ отъ сичкитѣ прїятѣли на успехѣтъ.

ВРАЦА, 5 Маѣ.

— Тука имамъ двѣ пар-
тїи които има край да са издѣлжъ една
друга. Тѣи партїи сж станали за Пансія; пър-
вата иска Пансія за владика въ епархїята ни;
втората го нерачи.

Ний незнаимъ коя отъ тѣи двѣ партїи ще
надвїи. Нѣ това което знаимъ е чи едната и
другата ся станали на крака да подписуватъ
прошенїя за Високата Порта.

Тука бѣше станало онзи дѣнь привасна
до кое лице трѣбува да са отправятъ тѣи про-
шенїя за да ги врѣчи на мѣстото съсъ до-
стоинство! Много хора вѣнаха сръщу досега-
шнитѣ дѣятели и роптаахъ чи до сега не сж
свършили никаква работа и за това не трѣба
назуваха, да са проводятъ и тоя пѣтъ проше-
нїята да тѣхъ, ами да са избиратъ нѣкомъ
лица които да познаватъ корѣсно работитѣ ни.

Нѣкои си граждани дадоха гласовити си
за Х. Н. Тѣпчилеца, други за Хаджи Никола
Минчоглу. Нѣ както ся вижда, нити първїятъ,
нити вторїятъ ще са избере за прѣдставителъ.
Забележете чи това е приваската и на двѣта

партин. Повечето отъ благоразумните си дадохъ гласовити за Н. Геновичъ редакторътъ на Турция. И ний мислимъ чи на това ще са съгласитъ и двата партин.

Въ Плевенъ същото става. Нъ не са е отворило още приписка за отрижданіето на представителятъ имъ. Ний мислимъ обаче чи тамшните граждани добръ ще сторятъ да поддражатъ во всички другитъ си съепархюти.

Общото мнѣніе ако гледаме тука, то е за Н. П. Пасія. Съни го иска за владика въ епархіята ни. Защото съни е убѣденъ чи гръцката патриаршія няма да ни даде по добръ.

Въ Орхово два прошенія са подписуватъ за въ полза на Н. П. Пасія. Тия прошенія, споредъ както са научавамъ, щели да са испрататъ до васъ, Г-не редакторе, за да ги връжите на Н. В. Фуадъ паша. Орховските жители са тъкмятъ да ви молятъ за да приѣмните тоя трудъ върху си.

Орховските жители добръ ще постъпатъ. Защото като избиратъ хора които иматъ прѣдѣл отъ работитъ ни, ний сме увѣрени чи тяхната работа ще напредни и ще земе добръ край.

БУКУРЕЩЪ, 12 Маѣ. — Като нѣмамъ да ви пиша отъ тука нищо за Българитъ, благодарѣте ся за сега съ това малкото което ще ви пиша за Гърцитъ.

Вамъ е известно че Великата Черква бѣше проводила тука Екзархъ за манастирските работи, нѣкогѣ си архимандрита Клеобуза. Когато той доде въ градѣтъ ни, Князьтъ и Митрополитътъ отсъствуваха, и негово прѣподобіе като ся прѣдстави на министрътъ на просвѣщеніето и на черковнитъ дѣла не въспрѣ да му вручи писмата си отъ черквата но остана да чака идваніето на Князьтъ. И когато Князьтъ и Митрополитътъ ся завърнаха той са прѣдставилъ прѣдъ Митрополитътъ и въ пиего на черквата заповѣдалъ му да свина клерътъ безъ да даде обясненіе на митрополитътъ за намѣреніето си. Контра дипломатическото и Екстра-Еккліастическото поведеніе на фанариотскитъ дипломатъ произведе не добро впечатлѣніе както на политическата така и на духовната мѣстна власть. А глупавата му обхода и непростителнитъ му сношенія и свързъ съ оппозиционната партія му докараха до-глава тона, щото на другитъ день прѣдъ конякътъ му дѣто бѣше слѣзълъ той, явява ся една проста зелена каруца отъ два коня и двама полицейски чиновници влѣзватъ при него да му извѣстятъ че трѣба да си прѣгответъ да тръгне.

При видѣтъ на полицейскитъ чиновници и на не чаканното отъ тяхъ извѣстіе Негово Прѣподобіе балднѣва, но чиновницитъ като му прѣдстояватъ да ся свърже и вѣжливо като го утѣшаватъ че няма отъ какво да ся бон, съ учтиво съ свойственна на Влашкитъ полицае туратъ го въ каруцата и го придружаватъ до Гюргево, отъ дѣто и не забавно са прѣвезълъ той за Русчюкъ. . . .

— Не ся радвали за станалото на Н. Прѣподобіе безчестіе, нито за потъналитъ надежди на Челниката Върху които имаше на дипломатическата негова способностъ, но исками да кажемъ, че да извърши челякъ една серіозна мисія възложена на него не е толкова лесно, както да напише една книга пълна съ хули и клевети противъ единъ невиненъ народъ. Н. Прѣподобіе Архимандритъ Клеобулъ е единъ отъ бившитъ членове на освѣтителната за Българскитъ въпросъ комисія. Негово произведение е брошурата която носи названіе: „О вулгаризмос енопѣонту е класіа етику внимато“. Отъ нея книга може да сѣди чейтъ най добръ за неговитъ духъ и за

способността му; и Великата черква ако бѣше по малко ослѣпена въ своекористіето си, можеше най добръ да разумѣе колко е способенъ да свърши работа този чловѣкъ който въ списаніето си толкова несправедливо докачи Императорското Правителство и съ лъжителнитъ си думи направи съвсѣмъ не възможно спогодаваніето на Българитъ съ Гърцитъ. Нека не обвинява черквата за злостраданията си тогози и онгози, нейното тегмло е отъ нейнитъ хора, които никакво благоразуміе не показватъ прѣдъ делкатността на обстоятелствата.

ЖЕЛЪЗНИКЪ, 5 Маѣ. — Новината, вѣстена въ 40 брой на почитаемый ни листъ „Турция“ наскрби много сичкитъ наши съгражданине; и понеже е твърдъ далечъ отъ истината, предприемами да кажемъ нѣщо за неж, като прѣварително обидимъ на почтенната редакція на Турция, че лицата, които й сѣ съобщили тѣзи новина, казали й сѣ нѣщо не истинско, а лъжовно.

На истинна, че има въ града ни распри, това ний не отричамъ; и въ други наши вѣстници (когато ги имахмы) сме го казвали, и сега го повтарямы: двамини сѣ съ синоветъ си, които причиняватъ тѣзи распри и външенія, и които подъ видъ за дирене народни смѣтки по-вдигнали сѣ са отъ 7—8 мѣсеца насамъ да безпокоятъ тукашнитъ жители деня и ноща, и да растрояватъ добрия порядъкъ, и доброто устроѣство на сичкитъ ни общи работи. Дѣлата имъ ги показваха веќе, че тѣ сѣ голѣми зломыслиници на народа ны; защото какво не сѣ помѣнѣхъ да развалятъ и разрушатъ? Двамата ни народни представители въ мѣстния мезличъ безъ врѣме и безъ причина извадихъ, за да са намѣстятъ тѣ; енигрони черковски, които еж редовно давали опредѣленното на училищата, заѣмнихъ ги съ други тѣхни, които освѣнъ дѣто на врѣме не даватъ приходитъ на училищата, ами и цѣла зима сѣ лишавали дѣцата отъ общия комюръ, и сѣ ги карали, оказанитъ, въ джобовѣтъ си да си носатъ комюръ отъ тѣхъ ся! Учителитъ ни пѣдихъ; еснаѣитъ ни разбъркоаха, за да са спиратъ училищнитъ приходи; попове на Гъркъ ладика поимъ; отъ приходитъ училищни 2,000 гр. зехъ, за да ги дадѣтъ на мубаширинъ; народни, градски и черковни смѣтки, които сѣкогашъ сѣ биле прѣдъ очити имъ, и сѣ знаніето имъ сѣ ставали, съ мубаширинъ гледахъ; и други еще таквынъ бъркотинъ, на които народа съ негодуваніе е гледалъ, и сѣкогашъ е викалъ и ще вика ерѣцу тѣзи несправедливи постановки на реченитъ двамини съсъ синоветъ имъ.

Съ намѣреніе да растроятъ сичко добро, тѣ доведоха мубаширинъ отъ Пловдивъ ужъ да търсятъ изедени (!) пари, и като са захванаха за хесанитъ, най неврѣдъ разгледяхъ, че на 1858 л. са събрали отъ града 47 хил. гроша (отъ $\frac{3}{4}$ по 7 гроша), отъ които 44 хил. гр. сѣ дали за запалнитъ на двамата общи лѣкари Г-на Г. Мирковича и Л. Георгиевъ, доведени и пазарени за една година съ общо съгласіе, по причина, че имало тогива епидемическа болѣсть въ града ны; отъ тѣзи пари 3 хил. гр. сѣ дали на учителитъ. Сетѣхъ намѣрихъ, че на 1860 л. са расхвърляли 41 хил. гр. въ града ни за разносни милетски, станали отъ 1856—1860, и отъ тѣзи пари 36 хил. гр. сѣ дадени на Г-на Д. Г. Драгановъ за сторенитъ отъ него милетски разносни, по заповѣдъ на тогаванитъ чербаджин, а 5-тѣхъ хил. сѣ дали на учителитъ. Тѣзи 41 хил. гр. сѣ направили и расхвърляли 81 х. гр. отъ 13 души подписани (на челото на които стоятъ подписитъ на двамата сегашни каржѣж р д ж ѣн); но народа, като не одобрилъ сичкитъ 81 х., платилъ само 41 хил. гр. По по-

диръ са разгледяхъ, че на 1862 л. са расхвърляли въ града 30,500 гр., отъ които 17 хил. гр. сѣ дали за направенитъ по висока заповѣдъ деветъ елѣни на Татаритъ, 10 х. гр. сѣ дали за преизправеніе на общия конякъ и сахати, 2500 гр. за мубаширалъ на Аулузъ есенда и хиллада гроша останали въ маханитъ не събрани. Най сетѣхъ са пригледяхъ и хесанитъ на От. Митрофана, приврѣмненый черковенъ надзирателъ, който въ растояніе на четири и половина години събралъ отъ вули и отъ поповѣтъ гр. 29 х. отъ които 4,500 гр. далъ на училищата и други обществени разносни, а съ останалитъ 24500 гр. са пренитавалъ въ това растояніе, като е служувалъ на народа. Сѣхтителитъ, като не сѣ задоволихъ съ това, подбудихъ нѣкои селачи и попове, тѣхъ подобни да казватъ, че дали на Отца Митрофана глоба, рушветъ и проч., отъ които написяхъ десетина хил. гроша, по От. Митрофанъ нищо не приѣма отъ тѣзи клевети, защото той отъ дѣто е земалъ пари, давалъ вули, или илии хабери. Пригледанитъ смѣтки са поднесоха на Плов. мезлишъ, който ний и даде приличното рѣшеніе; т. е. ако народа поиска на задъ дадениитъ си пари, които са споменува въ реченитъ хесани, то сѣ дължани да ги броятъ подписанитъ, съ заповѣдта на които сѣ са расхвърляли на народа; а въ тѣхното число стоятъ и двамини на баша.

Като видѣхъ прочее, че сичкитъ имъ напѣваніи и усилія въ растрояване, и безпокойство, оставатъ празни и безплодни, реченитъ немирници намислятъ и извършватъ тогазъ друга една, съвсѣмъ гнусна, противонародна работа. Тѣ испращатъ отъ своя страна синъ на едногого въ Цариградъ при Гръцката Патриарша, като му даватъ прѣма ужъ прѣдставителски, подписана съ измама отъ грѣждане и селачи — за гледане хесани; а то да искагъ съ тѣзи писма отъ страната на народа (!) припознаваніето на Гръцката Патриаршія. Тѣзи гнусна работа не са укри за много врѣме отъ народа, който и незабавно направи ерѣцу това единъ протестъ, за да уничтожи прѣдствителствотъ о на испратенитъ не прѣдставителъ, не прѣдатель народный, който е лъгалъ, води са, че отъ несвършването на въпроса хората тука — рѣшили веќе да припознаватъ Гръцката Патриаршія. И въ протеста е речено, и прѣзъ вашій листъ викамы, че тукашнитъ жители съсъ клеветата винюагъ не сѣ помислили и нече помислятъ таквынъ зла и гибелна за народа ни мисель „припознаваніе“ освѣнъ да чакатъ съсъ нетърпѣніе рѣшеніето на черковни ни въпросъ отъ Честното Правителство. Тѣ оцѣнватъ до сегашнитъ жертвы, що сѣ станали за този въпросъ, и както съ прѣме онѣ сѣ са показали съгласни и готови въ сичко съ цѣлій нашъ народъ; тѣй и до сега сѣ останали и ще пребждѣтъ неуклонни въ диренето своитъ черковни правдини, присвоени отъ грѣцкото духовенство; аѣнай голѣмката си надѣжда за рѣшеніето на въпроса имамъ на милостыя на Н. Ц. В. Султана. Нематъ прочее право само двѣ три празни глави отъ града ни да са обаждатъ и да казватъ „многo хора рѣшили! . . .“ Това не са приѣма отъ страната на народа, който а-ко и да е гледалъ единъ часъ по напредъ да испроводи протеста до правителството; но и тука е пакъ намѣрилъ спѣхъ. Защото, когато този протестъ са поднесавше по казватъ ны, синъ и вука на едногого отъ припознаванитъ отива въ селого Кючюкъ Хасанъ, насилуемъ го зематъ — и едвѣмъ като са олакажили на властѣта (у които свои нѣколко динъ), се са отъ рѣдетъ ний. Тѣзи недѣла са испратитъ съ нарочно избранъ челякъ за тѣзи работа въ Цариградъ до надлежното мѣсто. . . .

Ако пакъ патриаршіята повѣрва лѣнитъ на испратенитъ до неж наречи прѣдставителъ

който казал, че чорбаджият чрезъ От. Митрофан събралъ 300! хил. гроша отъ вули; и ако отъ това тя държе да направи нѣкоя насилствена постанка: тогасъ, освѣнъ дѣто ще са покаже много глупава, но може да са продаятъ и нѣкои неприяности. А за да са увѣри въ лъжитѣ имъ, нека тя разгѣда театеритѣ и ще види, че Ески-Загската кааза не задимва повече отъ 6 хил. вѣнчила — или нека попыта агентина си въ Търново владиката Григорія колко свадби сѫ ставали на година въ тѣзи кааза и колко гр. е събралъ той на годината отъ вули и парѣсници, когато са е припознавалъ отъ жителитѣ на тѣзи кааза.

Ний преставаме отъ да говоримъ за сичкитѣ лъжи и лоши работи на нашитѣ зломисленици; желателно е само, както тѣ да дойдатъ вече въ сѣзнание и да са оставатъ отъ тѣзи си лъжи, които се излизатъ на явѣ, подъ каквото форми и да ги криятъ; да са оставятъ вече, думами, отъ злитѣ си глупели махренѣ, които най много мѣрятъ къмъ упадъка и разстройството на училищата ни; защото, ако това тѣ правятъ само отъ завистъ, че на тѣхно врѣме не сѫ биле училищата ни въ подобенъ порядѣкъ и устройство, каквото сега; то казвами ний нищо не ще могатъ да направятъ, „невъзможно бо естъ противу рожну прати“. Само ще добиятъ още по голѣма умраза отъ страната на народа и проклетіята на хиляда невинни дѣца!

ВЕЛЕСЪ, 1 Априлиѣ. — Пишатъ ни отъ този градъ че послѣдствіе на нѣкои клеветы и неправедни доношенія на тамкашиятъ економъ „Грекоманниѣ, Гръцка подлизница и Българскій прѣдатель“ попъ Яне, турили въ затворъ за нѣколко часа одного отъ почитеннитѣ граждани на име Анастасъ Кувшевичъ. Писмото ни прилага нѣкои подробности за поведението на реченитѣ Економъ, които никакъ не сѫ съобразни съ чинътъ и званието му, и за жалостъ общата мѣлва потвърждава съдържаніето на дописката която имамъ; нѣ за сега ний са въздържамъ отъ да изобличимъ това духовно лице, съ надежда да не познае самъ заблуденіето си да са съвети и поправни. Но за втори пътъ не ще бждемъ толкозъ синсхотелни къмъ него ако са научимъ за ожесточеніето му въ злото.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Главната случка която стана тѣ дни въ Европа е отицаніето на князь Наполеона въ Аѣацио по случай на освѣщеніето на паметникътъ на Наполеона I. Парижскитѣ вѣстници описуватъ дочакуваніето направено на тоя князь отъ населеніето.

На 15 Маѣ, князь Наполеонъ приказалъ едно слово което обѣма деветъ голѣми колони относително за тоя празникъ. Въ това слово той описува по голѣмитѣ черти на животътъ на Наполеона I, нѣговъ дѣда, и обѣява едно тѣло доктрини, единъ видъ програма политическа отъ която една голѣма частъ можѣ да са отдаде на желаніята на демократіята.

Тая програма съдържава по голѣмата частъ на свободити които оповицїята зашицава въ законодателното тѣло. Свободата на пресата и свободата на събраваніето сѫ най много поръчени като сѫществени гаранции за едно силно правителство. За да са основанъ добръ политическата свобода, казалъ князьтъ, трѣбватъ гражданскитѣ свободи; единъ свободенъ народъ, трѣбува да са съставя отъ хора независими съсъ-

сичкото тѣхно развѣтїе, а нѣ съсъ хора по-дчинени.

„Ахъ! оставѣте ма, притурилъ той, да са отпусна съсъ радостъ и убѣжденіе на единствениото зрѣлище което Наполеонъ I можѣ да направи; нѣму му бѣше дадено да извади хоризонтити на човѣшката голѣмина съсъ прострени очи къмъ звѣздата на свободата, подобенъ на мореплавателитѣ, които, въ неизмѣримостѣта, познаватъ нови свѣтове съ очи обрнати къмъ небето а не къмъ земята. Наполеонъ диктува тѣ думи: „кажете на синѣ ми да си напомнимъ най напрѣшъ“ „чи е французинѣ, нѣка даде на народътъ“ „толкъсъ свобода колкото азъ му дадохъ“ „равенство.“

„Азъ обиходихъ предъ васъ различнитѣ фази на животътъ на Наполеона I. Свята Елена ма най много примиа и привѣра. развѣса на спомени, на надѣжди и на тежки кахѣри. Тѣй са описува той самъ: „Вселената ни глѣда. Ний сме мѣченици на безсмъртната съдба. Миліони хора ни плачатъ. Отечеството пѣшка а славата е въ явленіе. Молбити на народити са за насъ; ако мисляхъ само за себѣ си, дали баримъ щехъ да са радувамъ съ тѣхъ; злочастїята иматъ своити юначества и своята слава; неприятелството не липсваше на мойто поприще; ако бѣхъ умрѣлъ върху тронътъ въ облацитѣ на всемогуществениостѣта, азъ щехъ да бѣда една задача за много хора; днесъ, благодареніе на злочастїето, сѣки можѣ да ма глѣда.“

„Франція не е никогѣ бивала не благодарна къмъ юнакътъ си; тя вѣсклици, и сѣкогѣ правдинити на Наполеоновитѣ сѫ имали изворътъ си въ равискуванїята на французскїятъ народъ. Никогѣ друго име не са е възхвалявало отъ педесетъ години на самъ. И когато народътъ си повика за да си избере единъ главатаръ, той избра пакъ диктаторѣта на Наполеона; сѣнката на Наполеонъ I покрива Франція, тя закрила сичкитѣ нѣгови наследници.“

Таквъс е скратеніето което ний можяхмъ да дадемъ на читателити си отъ словото на князь Наполеона. Това слово произвѣло въ Франція едно сѣрбно впечатлѣніе. Повечето отъ европейскитѣ вѣстници го критикуватъ за революционалнитѣ му идеи които заключава, и вѣстникъ Журналъ дѣ Деба го глѣда като сѣщественно противно на политиката на императорътъ.

Императорътъ прочелъ съ голѣмо отвращеніе това слово. Въ едно писмо той го неодобрява въ нѣкои точки и поискалъ оставката на князь Наполеона отъ подѣ-прѣдсѣдатель на частвїятъ съвѣтъ.

Вѣстникъ ла Пресъ като хортува за това слово са изражава тѣй:

„Князьтъ разбира чрезъ свободата нѣ свободити на аристократическити правителства, нѣ свободата на демократическити, свобода която са подпиратъ отъ вселенскїятъ възгласъ. Не е възможно, когато не сме чули ораторѣтъ, да разнажимъ енергіята и движенїята съсъ които той е развилъ предметътъ за чинтавата свобода, релігиозна, политическа, търговска, индустриална въ срдѣтъ ракопѣлсканїята на онѣ които сѫ го обикновали.“

„И отъ тая свобода той разбира щото французскїятъ народъ да стана защитникъ за

сичкити народи които са намиратъ въ рацѣ аристократически. Той иска щото царската Франція да туря въ дѣйствиѣ на вѣжнѣ своята политика за освобожденїето на народити.“

„Словото на князь Наполеона произвѣло едно дълбоко впечатлѣніе въ сичкити благоразумни хора които го слушали. Подиръ нѣколко дѣна това слово ще са разиска и прѣтълкува отъ сичкити образовани човѣци. И ако е истина чи наполеоновата политика, чи наполеоновитѣ бойове, чи наполеоновитѣ законници нѣ сѫ имали отъ почитуванїето на вѣкътъ, освѣнъ една цѣль, Наполеонъ I ще са задоволи отъ голѣмата програма изложена близо до люлката му отъ одного отъ племенникити му.“

СЪБКАРВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Н. П. Маркезъ, мексиканскї генералъ, който пристигна тая недѣля въ градѣтъ ни, съсъ една особина миссия, направи ози денъ официалнитѣ си визити на Високата Порта.

— По една царска заповѣдъ, диванътъ на смѣтнитѣ (Диванъ Мухасебе) който са съставяше отъ дванайсетъ членови и единъ прѣдсѣдатель, са раздѣян на двѣ отдѣленїа отъ които едното ще са занимава съсъ работитѣ на управленїето, а другото съсъ работитѣ на финанцитѣ.

— Миналата сѣбота, по случай на врѣщанїето си отъ Египетъ, сирѣ Булверъ, придруженъ съ хората отъ посолството има честь да са прїимни въ ауденція отъ Н. Ц. В. Султанътъ.

— Почти сичкитѣ грѣцки вѣстници извѣстиха и казаха по нѣщо за смъртѣта на напїятъ съотечественникъ Докторъ Никола. Той ся прѣставилъ на 3/15 Марта въ Парижъ, като продължавалъ до послѣднитѣ си минути да са занимава въ учебнитѣ си придирики и да списва. Покойникътъ стана извѣстенъ между грѣцїятъ народъ, като писателъ и прѣводателъ на нѣколко грѣцки книги, въ които ся отлични както съ дълбокитѣ си познанїа тѣй и съ чистотѣтъ и плавнїятъ си языкъ, който въ онова врѣме при възражданїето на грѣцката литература сл съчеташе за образецъ на излѣцностъ.

Ако и да не е написалъ и направилъ нѣщо частно за народѣтъ си този нашъ съотечественникъ, но като ученъ човѣкъ и писателъ той прави почетъ на народното ни име, за то и ний като отдавамъ този недостатѣкъ въ него на епохата въ които си родилъ и възпиталъ той, принасямъ послѣдната данъ на неговото име, да опазимъ паметѣта му между народѣтъ ни. Съ благодареніе бихмъ помястили въ листѣтъ си и нѣщо отъ живописанїето му, но ний не знаимъ повече отъ това че той е Българинъ отъ баща и майка и роденъ въ голѣмо Търново на Българїа, дѣто и днесъ живѣятъ нѣкои отъ роднинитѣ му.

— Като е дума за жизнеописанїа, не е излишно сакамъ да подсѣтимъ и да помолимъ тѣзи отъ нашитѣ съотечественници които знаятъ нѣщо за животѣтъ на Софронїа Епископа Врачанскаго, за Князь Вогориди и братїята му, за Пансїа Геромонаха Хилендарца, който е написалъ най напрѣдъ Българска исторїа, за Отца Неофита Хилендарца (бозвели), за Априлова, Денкоглу, Мутева, Филаретова, и найвече за Н. П. Св. Аѣвсентїа, нека ни съобщатъ или нека напишѣтъ сами за обнародуванїе и за съхраненїе на паметѣта имъ между народѣтъ. Уварденїето на жизнеописанїето на тавѣмъ заслужени хора и благодѣтели на народѣтъ е една отъ дължноститѣ на благодарното потомство.

Отговорникъ Никола Геновичъ.